

Priča iz Vukovara

Vukovar grad moga djetinjstva. Grad u kojem se sljubljuju obronci Srijema i zlatne ravni Slavonije. Grad Vukovar je stari barokni grad na Dunavu, no povijest Vukovara seže mnogo dalje u početak 13. stoljeća. Ime Vukovo nosio je do 14. stoljeća. Od 14. stoljeća sve je više u upotrebi novi naziv Vukovar.

Vučedolska kultura posebno je značajna za vukovarski kraj. Ime je dobila po lokalitetu Vučedol, pet kilometara od Vukovara nizvodno na Dunavu. Tu su otkrivene radionice za preradu bakra i prekrasna keramika, koju naročito karakteriziraju bijeli stilizirani ukrasi na crnoj podlozi.

Vukovar je grad u kojem je živio naš nobelovac Lavoslav Ružička (kemija), te mnogi veliki ljudi iz novije povijesti.

Kroz njegovu povijest mnogi su ga osvajači rušili do temelja, ali Vukovar je, kao feniks, svaki puta ponovno rastao iz pepela.

Tako je bilo i te davne 1991. Godine koju nikada neću zaboraviti. Godine kada su dječji smijeh i bezbrižnost zamijenili strah, suze i kiša granata. Godine koja je podijelila djecu na Srbe i one ostale, a mržnja u srcima dotadašnjih susjeda širila se kao neka ružna bolest.

Napuštajući tako voljeni Vukovar moja sestra i ja gledale smo grad kako gori, gledale smo ali kriomice, jer nam to nisu dopuštali vojnici JNA koji su se vozili u kamionu iza našega. Gdje su nam roditelji, nismo znale, a u potragu za njima mogle smo krenuti tek nakon nekoliko dana kada smo došle u Zagreb. Imale smo dogovor s roditeljima. Ako nas rastave tijekom rata, naći ćemo se u Zagrebu. Nismo zaboravile dogovor. Tražile smo mamu i tatu putem raznih mirovnih organizacija, ali nije bilo uspjeha.

-Jesu li uopće preživjeli strahote rata?-pitale smo se, -Kako dalje živjeti ako su mrtvi? Nas dvije bile smo još djevojčice.

Počele su prve razmijene zarobljenika i civila i u jednoj od njih razmijenjena je susjeda, koja nam je rekla kako je mama u logoru u Sremskoj Mitrovici. Za tatu još uvijek nismo ništa znale. Niti za bake, niti za tetu, niti za ostale, nama drage ljude. U vukovarskoj bolnici smo saznale da nam je poginuo djed.

U neizvjesnosti smo čekale sljedeću razmjenu i nadale smo se da ćemo napokon pronaći roditelje.

I tada se dogodilo čudo! Mama i tata pušteni su u istoj razmjeni.

Bio je to veliki dan za cijelu obitelj, ali i novi početak života u novom domu u Zagrebu.

Danijela Pater, Vukovarka,
napustila Vukovar u koloni